

ZA ROMANTIKOU NA YUKON - 18.

ÁĚtvrtek, 27 srpen 2020

MuslimovÁĚ se modlÁ- pÁĥkrÁĥit dennÁĥ. RÁĥno, veÁ•er a tÁ™ikrÁĥit bÁĥhem dne. JÁĥ bych urÁ•itÁĥ poÁ™Áĥd zapomÁ-nala, ja Pravidelnost je mi bohuÁ¾el neznÁĥmÁ½m pojmem... Kde je meÁĥita, tam je k modlitbÁĥ vyzÁ½vÁĥ muezzin, ale tady v pouÁĥiti jsem se divila, kdyÁ¾ oba beduÁ-ni dÁĥlali na modlenÁ- pravidelnÁĚ zastÁĥvky. Jejich vÁ-ra musela bÁ½t opravdu pevnÁĥ. Kdy to uvÁ-domÁ-te ÁĚ“ kolik to je modliteb do roka...

UÁ¾ jsme byli

po snÁ-dani a sedÁĥli zase na velbloudech a kolÁĚbali se pouÁĥitÁ-. Bylo jeÁĥtÁĥ rÁĥno a snesitelnÁĥ. Ta horka pÁ™es poledne si nedovede nikdo pÁ™edstavit, kdo to nezaÁ¾il... Zase jsme byli zahaleni nejvÁ-c jak to Áĥlo (kvÁĥli pÁ-sku), a to bylo velice nepÁ™Á-jemnÁĚÁĥ!

No, a o pÁĥr

hodin pozdÁĥji: "Za chvilku mÁĥme bÁ½t v Zaafrane": zavolal na mne Alain.

Zaafrane byla

maliÁ•kÁĥ vesnice, kde k nÁĥm hned pÁ™ibÁĥhli nÁĥjacÁ- kluci a nabÁ-zeli nÁĥm coca colu. "JakÁĚ pÁ™ÁĥtelskÁĚ mÁ-sto", pomyslela jsem si a chtÁĥla od jednoho vzÁ-t lahev. Kerim, kterÁ½ zÁ-stÁĥval stÁĥle v mojÁ- blÁ-zkosti, mne zarazil v poslednÁ-m okamÁ¾iku. "Neberte nic od nikoho", varoval mne, "jak jenom vezmeÁĥ lahev do ruky, nebo nÁĥjakou sladkost, budou po tobÁĥ chtÁ-t mnohonÁĥsobnou cenu oproti skuteÁ•nÁĚ a budeÁĥ jim to muset dÁĥt, jinak se jich nezbavÁ-Áĥ!"

Vesnice byla

zajÁ-mavÁĥ tÁ-m, Á¾e jsme mohli vidÁĥt dohromady na jednÁĚ stranÁĥ pouÁĥiÁ¾ a na druhÁĚ to vypadalo jako Á•rodnÁĥ zelenÁĥ zahrada ÁĚ“ jinak jedinÁ½ hotel, (ten zase byl zajÁ-mavÁ½ v tom, Á¾e pÁĥjÁ•oval lyÁ¾e na jeÁ¾dÁĥnÁ- po pÁ-sku) a kavÁĥrna, kde jsem jako normÁĥlnÁĥ byla tam jedinÁĥ Á¾ena.

ZaÁ•ala jsem

chÁĥpat smysl sÁ•ry z korÁĥnu, kde je psÁĥno: "BoÁ¾e vzdÁĥvÁĥim ti dÁĥ-k, Á¾es mne nestvoÁ™il Á¾enou!" Bylo mi lÁ-to vÁĥech tÁĥch holek, kterÁĚ se nemÁ-Á¾ou s klukem ani jÁ-t projÁ-t a drÁ¾et se za ruce.

Byla jsem

rÁĥda, Á¾e jsem turistka, kterÁĥ mÁ-Á¾e skoro vÁĥude, i kdyÁ¾ to zase vyvolÁĥvÁĥ jinÁĚ problÁĚmy ÁĚ“ pÁ™Á-liÁĥ mnoho pozornosti ze strany tÁĥch mocnÁ½ch tvorÁ-, kterÁĚ AllÁĥh patrnÁĥ stvoÁ™il jen pro radovÁĥinky...

JÁĥ jsem si

vymyslela svoji vlastnÁ- sÁ•ru: "DÁ-ky bohu, Á¾e nejsem narozenÁĥ jako Á¾ena v tÁĥhle spoleÁ•nosti."

Napojili jsme

velbloudy, prÁ½ kdyÁ¾ jsou opravdu Á¾Á-znivÁ-, tak dokÁĥÁ¾ou vypÁ-t aÁ¾ 180 litrÁĥ vody. My jsme vypili nepomÁĥrnÁĥ mÁ-Áĥ, dokoupili pÁĥr zÁĥsob a vraceli se zpÁĥtky do Douz, Mustafa plÁĥnoval, Á¾e pojedeme tentokrÁĥt kratÁĥ- cestou. ZaÁ•ala jsem si pomalu zvykat na monotÁ•nnost velbloudÁ-ho pohybu a jÁ-zda uÁ¾ bolela mÁ-Áĥ, ale patrnÁĥ od slunce mne zaÁ•ala straĥnÁĥ bolet hlava.

MÁĥla jsem co

dÁĥlat, abych nespada. Byla jsem rÁĥda, Á¾e uÁ¾ bylo poledne, doba modlitby a odpoÁĥinku... Kerim se na mne podÁ-val a zavolal na Mustafu, Á¾e se musÁ- zastavit na prvnÁ-m vhodnÁĚm mÁ-stÁĥ, Á¾e se necÁ-tÁ-m dobÁ™e. ZaÁ•la se mi straĥnÁĥ motat hlava a z velblouda mne Kerim pÁ™enesl v nÁĥruÁ•Á-, Alain postavil mezitÁ-m pÁ™Á-stÁ™eÁĥek a rozprostÁ™el deku, abych si mohla lehnout do stÁ-nu.

Mustafa uvaÁ™il

<https://www.kudlanka.cz>

VytvoÁ™eno pomocí Joomla!

GenerovÁĥno: 15 May, 2021, 10:11

Ä•aj a pro mne dal mÄ-sto cukru sul... brrr!. Ä•ej se solÄ- byl naprosto nepitnÄ½, Ä¾aludek se mi obracel naruby. Pod dohledem vÄjech tÄ™Ä- muÄ¾Ä- se mi ho naÄjtÄstÄ-podaÄ™ilo vypÄ-t, aniÄ¾ bych zvracela, ale rozhodnÄ jsem k tomu nemÄla daleko.

Na dalÄjÄ- deku

se posadili sami a bavili se spolu, bohuÄ¾el ve francouzÄjtinÄ, takÄ¾e jsem jen vnÄ-mala jejich hlasy a brzy mÄ to uspalo. Nechali mne spÄjt a kdyÄ¾ jsem se probudila, byly ÄtyÄ™mi odpoledne, oba beduÄ-ni byli u velbloudÄ, u pÄ™Ä-stÄ™eÄjku byl jenom Alain a pÄ™inesl mi tentokrÄjt normÄjnÄ- mintovÄ½ sladkÄ½ Ä•aj, protoÄ¾e Mustafa Ä™ekl, Ä¾e mÄjm hodnÄ pit.

BolÄ- tÄ jeÄjtÄ

hlava?" musela jsem uznat, Ä¾e nebolÄ-, Ä¾e asi ta sÄl mÄla nÄco do sebe, i kdyÄ¾ to chutnalo pÄ™Ä-jernÄ.

"Bylo to

divnÄ© spÄjt v noci bez tebe" postÄ¾oval si. "A teÄ• nÄjs asi Ä•ekÄj jeÄjtÄ dalÄjÄ- Sedl si

ke mnÄ na deku, pÄ™itÄjhl si mne k sobÄ a chtÄl mne polibitÄ! ale v tom se uÄ¾ vraceli Kerim i Mustafa a jÄj jsem ani nemÄla moÄ¾nost Ä™Ä-ct Alanovi, jak moc mi chybÄ- on. Oba beduÄ-ni byli rÄjdi, Ä¾e se uÄ¾ cÄ-tÄ-m lÄ-p. PochvÄjlila jsem Mustafaovi jeho lÄ©Ä•ebnou kÄru a zeptala jsem se, proÄ• mne nechali spÄjt, kdyÄ¾ uÄ¾ je tak pozdÄ. "NecÄ-tila ses dobÄ™e a a nÄjm je jedno, jestli se vrÄjtÄ-me dneska nebo zitra." pÄ™eklÄj dal Alain.

Zase jsme jeli

pÄ™es duny a Kerim mi vysvÄtloval, Ä¾e kaÄ¾dÄj vÄtÄjÄ- duna mÄj svoje jmÄ©no Ä• tak jako jinde hory. TeÄ• jedeme prÄjvÄ pÄ™es Zamlat al Bayda. Zamlat znamenÄj v arabÄjtinÄ dunu.

Pak mne uÄ•il v

arabÄjtinÄ poÄ•Ä-tat a Ä™Ä-kal mi jednoduchÄ© vÄ½razy: Jako Ä¾e ahoy je "Salut", na Ä• jak se mÄjÄj? = Ä•ž Kafe al kaalÄ© se odpovÄ- "Sukran el hamdu li-Allah" = dÄkuj, dobÄ™e s boÄ¾Ä- pomocÄ-. A milÄjÄ•ek je "habibti".

TakÄ© se mne

ptal, co si myslÄ-m o islamu. Nemyslela jsem si nic, protoÄ¾e islÄjm mi byl vzdÄjlenÄ½ jako kaÄ¾dÄ© nÄjboÄ¾enstvÄ-.

Doma naÄji byli

katolÄ-ci a moje nejstarÄjÄ- vzpomÄ-nka je na zimu v kostele, dÄ™evÄnÄ© lavice a Krista nesoucÄ-ho kÄ™Ä-Ä¾. NesnÄjÄjela jsem ten obraz, dÄsil mne i ve spanÄ-. Musela jsem tam ale jako malÄj holÄ•iÄ•ka sedÄt kaÄ¾dou nedÄli s maminkou a babiÄ•kou, pamatuju na tu nekoneÄnou nudu, kterou se mi podaÄ™ilo jednou zpestÄ™it, kdyÄ¾ vÄjichni zpÄ-vali nÄco, co jsem neznala a vÄbec se mi to nelÄ-bilo, a myslela jsem si, Ä¾e znÄjm hezÄ•Ä- pÄ-sniÄ•ku a tak jsem hezky nahlas zaÄ•ala zpÄ-vat: "Ä•ervenÄ½ ÄjÄjteÄ•ku, kolem se toÄ•". Maminka mi zacpala rychle pusy a odvedla mne ven.

Ne, to by asi

nepochopil.... Pro nÄj nÄjboÄ¾enstvÄ- bylo pÄ™Ä-liÄj dÄleÄ¾itÄ©, jÄj v nÄm v tÄ© dobÄ nic nevidÄla. NechÄj pala jsem, proÄ• trÄjvÄ- tolik zbyteÄ•nÄ©ho Ä•asu modlenÄ-m k nÄÄ•emu, co moÄ¾nÄj ani neexistuje. Tak jsem jenom Ä™ekla, Ä¾e o islÄjmu toho vÄ-m pÄ™Ä-liÄj mÄjlo, abych mohla mÄ-t vÄbec nÄjakÄ½ nÄjzor.

CoÄ¾ nakonec v

tÄ© dobÄ byla pravda.

PÄ™iÄjel druhÄ½

zÄjpad slunce v pouÄjti.

ObrovskÄj rudÄj

koule se dotkla horizontu a s pÄ™ekvapivou rychlostÄ- se zaÄ•ala propadat do vln pÄ-sÄ•itÄ©ho moÄ™e. CÄ-tila jsem se velice dobÄ™e, povÄ-dÄjnÄ- s Kerimem mne vÄdycky bavilo, i kdyÄ¾ zdaleka nebylo tak plynulÄ©, jako je pÄ-Äju, Kerimova angliÄ•tina

byla opravdu slabá a hodná jsem si musela domů 1/2 let.

Když jsem

slezla z Mahy, šla jsem ji pohladit, jako jsem to dělala těm pokaždě, ale byla dneska velice nervózní, chápala po mně, třeba obrovským a lutejma zubama, že jsem stála - stačila uskočit. Fakt jsem se stránila, lekla, protože to bylo tak neočekávaně, ale to už vedle mě stál Kerim a vysvětloval mi, že velbloudi jsou nevyzpytatelní.

"Proto

mám rád ji koně! Velbloudi se nedají - vycvičit, jsou tvrdohlaví, není na ně spolehnout - a jsou dšná - lá - ná. Až půjdeme domů, tak ti ukážu Makmeta, co na něm jezdá - m!â€œ

Večer probáhl

stejně jako půl edchozí. jenom jsme měli tentokrát odzů, něco hodná podobného jako leão. Mustafa našel stá - koupil v Zaafrane zeleninu a mergez, párky ze skopového masa, protože už tehdy pořá - tal s těm, že se má - žeme zdráset. Balil potraviny do velbloudí - deky, aby vydržely saharské vedro.

Vysvětlil nám, že Alláh nedovoluje já - st

vepřovět přívě proto, že v těch dšvních Mohamedových dobách neměli lednice a tak spousta lidí - onemocněla a dokonce zemřela po vepřovém mase, které je velice nečistě na zkaženě. Proto je Alláh zakázal konzumovat. No a dneska muslimové vě - ží, že vepřové maso je nečistě. Mustafa si sice uvědomuje dšvod, protože to tak je, ale vepřové maso doma nejedá - â€œ prostě â€œ "přikázán - se má - dodržovat!"

Po večere jsme

si jako věera sedli na velbloudí - deky. Mustafa chvil - li přemě - žel a pak začal mluvit ke mně:

"Když jsi

spala, tvě př - tel nám vysvětlil, že za tebe cě - tš - zodpovědnost, protože když jsi odešla ze svojí - země, tak tvě otec ti nechtěl pomoci a ty jsi zšstala sama a bez předkš. Je mi to nepochopitelně - jak se má - žé vlastně otec takhle chovat ke svojí - dceš? Něco takového by se u nás stšit nemohlo, tedy rodiny drš - pevně přiš sobě. Nabž - žá - m ti otce, který tš bude milovat - přiš věli Alláhovš, moje rodina bude tvě - rodinou.â€œ

Podš - vala jsem

se na překlš - dš - cš - ho a šokovaně Alaina. Nevš - dš - la jsem, jak na to reagovat. Žš - tra odjedu a už nikdy je nevidím. Nikdy? Najednou to žžnikdyž zbolelo, bylo mi jasné, že Mustafa mi nabž - žš - to, co ššim považuje za nejvš - tš - dar.

Kerim si všiml

mš - ho všššššš. Vstal a přišššššš ke mně: "Otec chce, abys u nás zšstala navšššššš.â€œ

Nejmenovala se

jedna z knš - šššššš, co jsem kdysi šššššš, Past na Popelku?

Alena,

Yukon